

Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї
Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 27 грудня 2005 року – 02 січня 2006 року № 52 (112)

З Новим роком і Різдвом Христовим!

Дорогі українці!

Конгрес Українських Націоналістів сердечно вітає Вас з Новим 2006 роком та різдвяними святами.

Щиро зичимо Вам добра і радості, міцного здоров'я, щастя, невичерпної наснаги і взаєморозуміння. Достатку Вам і благополуччя у Ваших затишних оселях, світлих надій та віри в нашу спільну перемогу.

Рік, що минає, був насичений подіями, напруженою працею, глибоким змістом та звершеннями в ім'я подальшого становлення Української Держави та відродження Української Нації. Це був доленосний рік, який подарував нам миттєвості найвищої радості і високої гордості за нашу Державу. Разом з новообраним Президентом Віктором Ющенком ми успішно пройшли випробування, які ще більше згуртували наші ряди для майбутніх перемог в ім'я України.

Рік, котрий ми зустрічаємо, є надзвичайно важливим для українського суспільства. Вибори 26 березня визначать шлях поступального розвитку нашої Держави. Конгрес Українських Націоналістів впевнений, що з Божою поміччю мудрий український народ обере до влади достойних представників. Віримо, що Президент України Віктор Ющенко спільно з новообраною Верховною Радою визнають на державному рівні усіх борців за волю України, забезпечать консолідацію українського суспільства та розвиток нашої Держави шляхом демократії, добробуту і відродження Української Нації.

Хай українські сили множаться та щедро родить поле, засіяне нами задля розквіту Незалежної Української Держави.

Слава Україні!

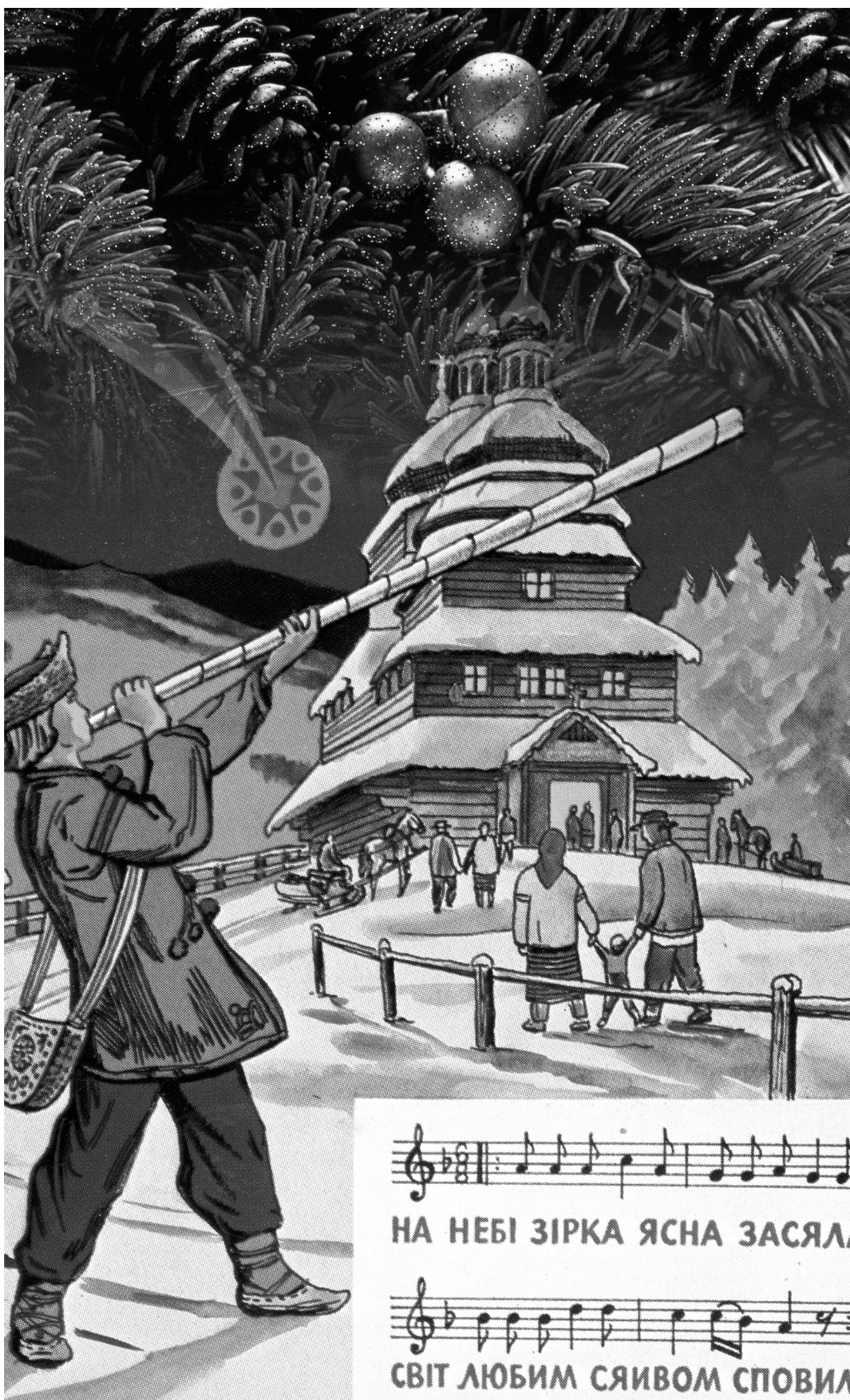
Героям Слава!

Голова Конгресу Українських Націоналістів
Олексій Івченко

ПОДАРУНОК ДЛЯ ДОБРОМИЛЯ

У рамках соціальної програми НАК "Нафтогаз України" у Добромилі, що на Львівщині, відкрито нову сучасну школу.

25 грудня голова правління НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко та голова Львівської облдержадміністрації Петро Олійник взяли участь в урочистостях з нагоди відкриття та освячення нової школи, збудованої коштом НАК у місті Добромилі Старосамбірського району. Її будівництво було передбачено угодою щодо участі підприємств НАК "Нафтогаз України" у розвитку соціальної інфраструктури населених пунктів Львівської області. Триповерхову будівлю школи спорудили менш ніж за 6 місяців. Вона обладнана відповідно до сучасних вимог - окрім кабінетів, тут передбачено препараторські кімнати - одну на кожні два навчальні кабінети, один комп'ютерний клас, два лінгафонних кабінети для вивчення іноземної мови. У школі зможе навчатись одночасно 550 дітей, причому не лише з Добромиля, а й з 10 навколишніх сіл. Виступаючи перед присутніми, голова правління НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко, зокрема, наголосив: "Хочу подякувати Президенту Віктору Ющенку, який доручив у межах соціальної програми НАКу збудувати школу в Добромилі. За його дорученням у навчальному закладі відкрито також комп'ютерний клас".

АКТУАЛЬНО

27 грудня КУН провів пікетування посольства РФ в Україні з вимогою припинити газовий шантаж України. Близько сотні пікетувальників скандували: „Шантаж не пройде!", „НАК, Івченко – так!", „Є угода!", співали українські патріотичні пісні. Учасники пікетування тримали в руках плакати: „Господін Путін, Україну не зігнути", „Нафтогаз на захисті національних інтересів!", „260 дол. за куб. метр газу = ЧФ у Новоросійськ", „Міняємо Шуфрича, Медведчука, Вітренко та Симоненка на мільярд кубометрів газу!".

Представники Конгресу передали до посольства Росії книгу Петра Кардаша „Злочин" про голодомори та репресії, організовані московським режимом проти українського народу, та книгу Сергія Плачинди „Лебедія" (Як і коли виникла Україна).

МАЄМО ВІДСТОЮВАТИ СВОЇ ІНТЕРЕСИ

Загострення відносин у стосунках між Києвом і Москвою не новина для справжніх патріотів нашої держави. Бо ж Росія завжди ревно ставилася до України, її твердого поступу до міжнародної спільноти. Ворожі для української справи затії Москви свого часу затаврував ще Степан Бандера в кількох своїх публікаціях. Одну з них “З москалями нема спільної мови”, надруковану в тижневику „Український Самостійник" (ч. 42/143 з 12.10.1952 р.), пропонуємо увазі наших читачів у скороченому вигляді.

В українській політиці вже давно устійнилася однодушна негативна постава до всіх, явних чи замаскованих, намагань впрягти українську справу до московського імперіялістичного воза. Всюди, поза засягом московського насильства, українська національна спільнота ставиться до того роду московських затій так, як звичайно до ворожих починів. І кожна спроба з боку москалів зробити вилім в українському фронті є цілком безнадійна.

Цього роду прояви і суґестії мають за ціль викликати замішання в українській політиці на еміґрації, позбавити її підметності і перетворити на податливий об'єкт у тактичних заграх чужої політики. В такій ситуації всі українські самостійницькі сили мусять виявити свою національно-політичну зрілість і непохитну стійкість на позиціях нашої визвольної справи.

В першу чергу, мусимо категорично відкидати кожну суґестію, щоб нашу поставу супроти будь-яких московських плянів, акцій і сил трактувати в іншій площині, ніж з позиції української визвольної боротьби і політики.

Питання нашого відношення до різних московських сил і акцій, які заторкують українські справи, зокрема визвольні змагання і самостійність України під будь-яким оглядом, оцінюємо, вирішуємо і реалізуємо тільки згідно з українською рацією.

Історичний досвід переконливо повчає нас, що Росія при всіх внутрішніх перемінах ніколи не зміняла, не послаблювала свого імперіялізму – гону загарбувати, визискувати й нищити інші народи, зокрема український. В наслідок національного поневолення Україна, як теж інші народи в такому ж становищі зазнали саме найгірших лих, з-поміж усіх тих, що ними відзначалась кожна досьогочасна московська державно-політична і суспільна система.

Мета наших визвольних змагань – повне унезалежнення від Москви через побудову Суверенної Соборної Української Держави – не може бути нічим підмінена. Сама зміна режиму й устрою Росії, при будь-якому узалежненні від неї України, не є ані суттю, ані етапом українського визволення.

Україна може творити спільний протибольшевицький фронт з такими чужими силами, які позитивно ставляться не тільки до самої боротьби, але і до наших визвольних цілей, та, воюючи проти спільного ворога, не мають ворожих намірів щодо України.

Як по московському боці немає інших діючих сил, тільки імперіялістичні, що найбільш ворожо ставляться до визвольних змагань України й інших народів, так само з нашого боку супроти них може бути тільки одна постава: відпір і боротьба. Боротьба з Москвою, з большевизмом і з кожною іншою формою її загарбницького імперіялізму, аж до повного визволення, поки московська нація не виречеться своїх намагань поневолювати Україну й інші народи та не погодиться жити з ними в мирних взаєминах, на засаді пошанування самостійності і всіх прав кожного народу. А до того часу, поки в московському таборі не виступлять неімперіялістичні сили з такою програмою і не почнуть діяти по лінії позитивного ставлення до головних цілей визвольної боротьби України й інших поневолених народів – доти не може бути спільної мови з жодними московськими чинниками.

Степан БАНДЕРА

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО: „МОЖНА ЙТИ НА КОМПРОМІСИ, АЛЕ АДЕКВАТНІ"

Голова НАК «Нафтогаз України» Олексій Івченко дав прес-конференцію з тематики, яка викликає найбільшу зацікавленість громадян України.

За його словами, заяви Росії припинити газопостачання є не більше, ніж погрози, які не матимуть жодних наслідків для “Нафтогазу”: “У нас є контракт до 2013 року з “Газпромом”, тому не має жодного значення наявність міжурядового протоколу про газопостачання. Якщо російська сторона вдасться до пониження тиску, то це буде порушенням умов контракту з боку “Газпрому”.

“Ми не бачимо необхідності передавати газотранспортну систему в управління будь-кому. Україна здатна ефективно управляти нею самостійно. Газотранспортна система не змінить нинішній державний статус”, – такою була відповідь голови правління НАК „Нафтогаз України" на пропозицію російського „Газпрому" компенсувати перехід на ринкову вартість купівлі російського газу акціями українських підприємств, зокрема, часткою в її газотранспортній системі.

Олексій Івченко заявив, що Україна може погодитися на спільне управління існуючою ГТС за умови передачі в таке ж управління російської газотранспортної системи з тим, щоб забезпечити до систем двох країн вільний доступ, передбачений Енергетичною хартією.

Водночас Олексій Івченко наголосив на необхідності заощадження енергоносіїв, оскільки Україна є державою, де кількість споживання газу перевищує в 3-5 разів аналогічний європейський показник. Олексій Івченко також наголосив, що очолюване ним підприємство має намір навести порядок з розрахунками за його послуги і буде відключати злісних боржників.

“В українських газосховищах газу достатньо, щоб забезпечити потреби зимового періоду, хоча російського газу там немає, – заявив Олексій Івченко. – Навіть якщо ціна для споживачів зросте, то це відбудеться незалежно від зміни цін на російський газ. Ціну на газ треба піднімати для всіх споживачів: для побутових споживачів вона має зрости на 25 відсотків, що дозволить вийти на нульову рентабельність. Однак на пересічну сім'ю це ніяк не вплине, оскільки означатиме підвищення місячної плати за газопостачання на 5–6 грн. на сім'ю. Але навіть ці кошти мешканці зможуть компенсувати собі за рахунок субсидій.

Конгрес-інформ

ЄВГЕН ГІРНИК: “УКРАЇНА МАЄ ВАГОМІ АРГУМЕНТИ”

Газовий тиск на Україну з боку Москви призводить, як це було під час конфлікту довкола острова Тузли, до консолідації української громадськості у відстоюванні національних інтересів держави. Днями в різних містах України розпочалися публічні акції, спрямовані проти газового шантажу з боку Росії.

20 грудня в Івано-Франківську відбулася акція „Ні – газовому тиску", учасники якої „подарували" „Путіну й Газпрому" півтораметровий уламок іржавої труби.

Наступного дня вже в Києві біля воріт посольства Росії з'явилося наметове містечко, яке функціонує й дотепер. На наметах вивішено плакати: “Путін, не заважай вступу України до СОТ і НАТО!”, “Путін, підвищувати ціну на газ у п'ять разів – тобі треба до психіатра!”, “Так! – світовим цінам для РЛС та Чорноморського флоту!”

23 грудня у Львові під стінами російського консульства відбувся культурно-мистецький захід “Путіну – труба!”. Кілька сотень учасників тримали в руках плакати “Путін! Ти хочеш трубу – ми її принесли!”.

“Подібні акції, – сказав, коментуючи ці події заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат України Євген Гірник, – вагоміше значення мали б на сході України. Адже саме там підвищення ціни на газ вплине набагато більше на економіку, ніж на заході України, де енергоємної промисловості практично немає. А металургія і хімія зосереджена головним чином на сході. Тому подібні акції потрібно провести в Дніпропетровську, Запоріжжі, Донецьку. Бо саме в цих містах – у разі, якщо Росія підніме ціни на газ, – люди постраждають найбільше. Але, я впевнений, що розумний компроміс буде знайдено.

Росія, без сумніву, наш вічний сусід, однак ця країна рахується зі своїми сусідами тоді, коли відчуває їхню силу. Україна у відстоюванні своїх інтересів має вагомі аргументи. Це і монополія на газовий транзит, і ціна оренди Чорноморського флоту Росії в Севастополі. Україна не є складовою Російської Федерації, а тому перехід на ринкові ціни неминучий. Інша річ, враховуючи згадані фактори, цей перехід має бути поступовим”.

Прес-служба КУН

КРЕМЛІВСЬКИЙ ГАЗАВАТ

П'ята колона Москви: танці на українській газовій трубі під російську дудку

Топ-новиною останніх днів в Україні є газова тема. Логіка, згідно з якою діє Кремль у цьому питанні, банальна і не має абсолютно нічого спільного з заявами про взаємовигідне добросусідство і про т. зв. „братерську слов'янську дружбу", які, хоч і дедалі рідше, але все ж лунають з Москви.

Кремль мстить Україні за наш Майдан, за обраного нами, всупереч волі Путіна (яке нахабство!), українським президентом Віктора Ющенка, за нашу помаранчеву революцію, за намагання позбутися агресивної і нав'язливої московської опіки. Мстить низько і підло, за законами, я б сказав, кримінального світу, але аж ніяк не цивілізованої держави, справді зацікавленої у добросусідстві. Кремль не може змиритися з можливою втратою України як зони впливу і контрольованої території, попередня влада якої була васально залежною від московських покровителів. Кремль хоче продемонструвати, що право сильного – це є головний козир і головний аргумент у міждержавних взаєминах. Зрештою, погодьтеся, що було б дивно, якби московська влада чинила по-іншому.

Показовою є реакція на газовий конфлікт з боку деяких наших політичних сил – їх лідери звинувачують у всьому нинішню українську владу. Особливою активністю, звичайно ж, відзначаються комуністи, об'єднані есдеки, Партія регіонів і, як це може комусь, особливо наївному, видатися дивним, партія Тимошенко. Складається враження, що дехто керується принципом: чим гірше, тим краще. Гірше, звичайно ж, не лише для теперішньої української влади, але й для української держави. Краще, зрозуміло, для вищезгаданих політичних сил. Такий от своєрідний державницький підхід демонструють наші малоросі і безрідні Хомки.

Між іншим, саме фракції комуністів, об'єднаних есдеків, Партії регіонів і партії „Батьківщина" Тимошенко дружно й одноголосно проголосували проти проекту державного бюджету на наступний рік. Може, хтось думає, що це – такий собі випадковий збіг. Не будьте наївними, панове! Придивіться уважніше до дій того, хто ховається за ширмою патетичних трибунних закликів.

Звичайно ж, і газову атаку Кремля, і блокування (на щастя, невдале) прийняття бюджету слід розглядати в контексті виборів. Присутність Москви на цих виборах, як і намагання вплинути на їхній результат, безумовно, матимуть місце. Не є таємницею і те, що не один і не двоє українських політиків солодко мріють заручитися російською підтримкою на виборах. При цьому ми не знаємо, що ж саме вони обіцяють кремлівським поводирям під час своїх відвідин первопрестольної. Адже, як відомо, *Москва слєзам не вєріт*. І обов'язково за свою підтримку щось та й вимагає. Не здивуємося, якщо хтось із українських друзів Кремля, у випадку своєї перемоги на виборах, обіцяє розрахуватися з покровителями, приміром, здачею газотранспортних магістралей, інший – запровадженням російської мови як другої державної, третій – вступом України до ЄЕП, союзу чи куди завгодно, аби догодити російським друзям, і підпише все, що вони накажуть. А є й такі, котрі готові здати Москві все – тільки б дорватися до влади, чи хоча б до дармового корита, з якого їм би перепадали жирні шматки... гнилої ковбаси. Тієї ковбаси, про яку свого часу, ніби списуючи з теперішніх правнуків поганих, писав наш національний Пророк.

Між іншим, Москва, навчена гірким досвідом минулих президентських виборів, коли кандидат, якого Путін аж двічі привітав з перемогою, зрештою ганебно програв, тепер навряд чи кластиме яйця в одну корзину. Очевидно, Кремль ставитиме одразу на кілька політичних сил. При цьому найчастіше називаються саме ті сили, про які тут уже згадувалося. Якщо це так, то скоро ми станемо свідками захоплюючого змагання між ними за право бути першою наложницею в гаремі московського султана.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

нація і держава
27.12.2005 р. – 02.01. 2006 р.

ГЕТЬ ІМПЕРСЬКИХ ІДОЛІВ!

Уявімо, що німці Поволжя з патріотичних почуттів у столиці держави свого проживання взялися споруджувати пам'ятник... Гітлеру! Як би до цієї витівки поставилася російська влада і росіяни? Відомо як. За режиму есесеру ті німці були б до єдиного розстріляні, а за Путіна щонайменше навічно переселилися б до білих ведмедів.

Зовсім не так налаштовані нова "демократична" українська (за духом – неукраїнська) влада і народний Президент, який у кожній промові послуговується словом "моя нація", та й деякі так звані пересічні українці, заражені давньою хворобою національної імпотенції. Лукаві російські шовіністи-зайди в шулерський спосіб почали споруджувати в обласному центрі Дніпропетровська пам'ятник (скульптор Ю. Павлов уже працює над тим ідолом) „великомучительці", лютій цариці Катерині, яка принесла українцям кріпацтво, неволю, мільйони смертей і ріки крові, а 1775 р. знищила Запорозьку Січ, чим на кілька століть обеззброїла нашу націю.

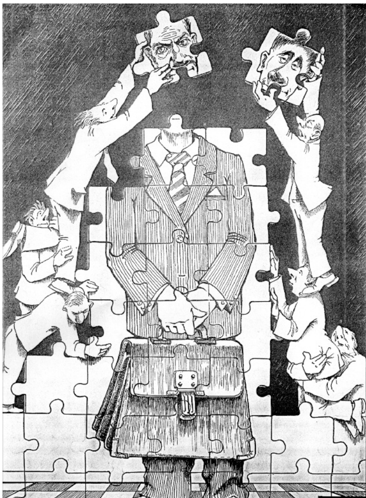
Аби узаконити глум над українцями, вони протягують свою підлу ідею, використовуючи ім'я святої великомучениці Катерини, буцімто покровительку нашого міста. Хоч та свята мучилася за тисячі кілометрів від України і жодного стосунку до наших теренів не мала. Її мощі покояться на святій горі Сінай.

Російські шовіністи ще й мріють про повернення обласному центру давньої назви "Єкатеринослав". Ганьба буде нам, споконвічним господарям цієї землі, нашій владі, нашому занадто демократичному Президентові, якщо ми не зупинимо цей шовіністично-імперський шабаш! А чи знають оті малороси, глухі до поклику рідної крові, які відмовляються від душі народу – української мови, що нашому мегаполісу значно більше за сфальсифікований "229-летний юбилей нашего города", урочисто відсвяткований обласною владою цього року? Наше місто засноване набагато раніше. Тут було поселення ще за Богдана Хмільницького, коли козак Глоба розбивав парк біля теперішньої Озерки. Але шовіністи встановили дату заснування міста з дня указу цариці.

Вони гвалтували нас, корінних мешканців, з часів Богдана Хмельницького, який допустив російських опричників у Гетьманщину, і продовжують ще й донині плювати нам у душу.

Національно свідомі громадяни, національно-демократичні партії й об'єднання міста обурені підлою, брутальною поведінкою шовіністів, зайд і їхніх українських підсобників.

Дніпропетровська обласна організація КУН звернулася до Президента з роз'ясненням плану шовіністів щодо повернення Дніпропетровську старої назви. Спочатку вони інтерпретують образ святої "патронеси", реставрувавши в свідомості громадян образ Катерини ІІ і, роздмухавши московське кадило "нового символа города", затим нав'яжуть громадянам Дніпропетровська плебісцит з питання перейменування міста відповідно до його "символа-покровителя"... і виграють його, чому сприятиме низька національна свідомість переважної частини українців міста і нелюбов до неоковирної теперішньої назви.

Щоби у місті не підігрівалися пристрасті, щоби справа не дійшла до мітингів, маніфестацій (ми, свідомі українці, довели, що можемо захищати свою позицію і свої права ще в дні помаранчевої революції) та рукопашних боїв, націоналісти Дніпропетровщини закликають Президента своїм указом перейменувати Дніпропетровськ на Січеслав.

З аналогічними вимогами до Президента звернулися й окремі громадяни, а також національно-демократичні партії: Рух, "Собор", УНП та інші.

Микола НЕВИДАЙЛО,
м. Дніпропетровськ

 ОТАКОЇ!

ЧИ ТАНЦЮВАТИМЕМО БОЙОВИЙ КОЗАЦЬКИЙ ГОПАК?

7 грудня в Харкові на 7 каналі виступив колишній таксист, зараз космополіт-олігарх та ще й нардеп А. Фельдман. Перейшовши до відповідей на запитання, лідер усіх євреїв вилив на голови телеглядачів деякі „откровєнія".

Перше прозвучало приблизно так: „...титульної нації в Україні не стане з 2006 року" (після виборів), друге – „...після виборів 2006 року українці будуть танцювати навколо євреїв. Як кажуть – вільному – воля!"

Коли українці танцювали за Богдана Хмельницького, Гонти і Залізняка, то ті часи євреї згадують як трагічні. Тому, на мою думку, терпець українському народові врешті-решт може урватися, і танці почнуться, але неочікувані.

Богдан ДЯКІВ,
голова Харківської ОО КУН

 БУДЬТЕ ПИЛЬНІ

БЮДЖЕТНИК І КОМУНІСТ – НЕ БЛИЗНЮКИ-БРАТТЯ

На жаль, у нашій країні ще й досі не перевелися носії комуністичного вірусу. І як тільки де-небудь замаячить загроза гаслу „хліба та видовищ", сучасні ідеологічні пірати негайно з'являються на місці подій і починають несамовито галасувати, обіцяючи юрбі, що після повернення комуністів до влади на нашу землю негайно спуститься вчорашній комуністичний „рай" у вигляді 120-рублевої зарплати і ковбаси за 2.20.

Так було і того разу, коли під стінами Верховної Ради проходила Всеукраїнська акція протесту, організована Федерацією профспілок України з метою не допустити прийняття антиконституційного бюджету, в якому скасовані пільгові надбавки малозабезпеченим сім'ям, інвалідам, дітям війни, працівникам культури, медицини та освіти. Поверталися додому зморені, але з гарним настроєм, бо домоглися хоч невеличкої, але перемоги: до пікетуючих вийшов Голова Верховної Ради і пообіцяв, що троє представників профспілок увійдуть до комісії з доопрацювання бюджету.

Але від почутого і побаченого під стінами Верховної Ради залишилося багато і неприємних вражень. Увесь спектр української облудної „демократії" заграв тут усіма своїми їдучими барвами.

Народні обранці від Кіровоградщини, прямуючи до зали засідання сесії ВР, проходили повз нас, але жоден навіть не спробував помітити своїх земляків. Хоч нардепами ми їх зробили. Правда, відбулося у нас „побачення" з комуністом Пузаковим, яке засвідчило, що і цей „народний" обранець нічого спільного з народом не має. Зверхньо посміхаючись, він дорікав нам, що в усіх своїх бідах ми самі ж винні, бо були, мовляв, „помаранчевими"! Безглуздішого звинувачення годі й вигадати. Безсовісна і обмежена людина, якій чужі великі завдання, що стоять перед нацією, сміла знущатися з народної революції, зі своїх земляків, які за сотні кілометрів приїхали до столиці відстоювати свої права.

І таких пузакових біля стін Верховної Ради можна було побачити і почути чимало. Вони атакували приїжджих бюджетників своїми безглуздими гаслами, давно викинутими на смітник як нашою вітчизняною, так і світовою історією. Через отой комуністичний гармидер ми не чули один одного, не могли слухати трансляції засідання сесії Верховної Ради. Люди просили галасуючих знайти інше місце для демонстрації свого нахабства, ненависті й безсоромної брехні. Та де там!

Споглядаючи за тим дійством, уявляла і сяючі обличчя тих, хто не галасує і нічого не обіцяє людям, а тільки тишком-нишком виділяє гроші на створення живильного середовища, в якому розмножується комуністичний вірус. Це – грошові мішки, які видають заробітну плату своїм найманим рабам у конвертах, тим самим обкрадаючи бюджет України. Це – „помаранчеві" лідери, які віддають наш народ на поталу мафії, що тримає вітчизняного виробника в жалюгідному стані, знову ж таки обкрадаючи наш бюджет. Це – „лідери", які відмовою від державного визнання ОУН-УПА, відмежуванням від націоналістичних ідей сприяють посиленню в країні антиукраїнського фронту.

Тож напередодні виборів до парламенту маємо тему для роздумів.

Катерина САЛТАН,
член КУН, м. Кіровоград

БИЙ СВОЇХ, ЩОБ ЧУЖІ БОЯЛИСЯ!

Відповідь на зухвалу агресію запроданців і зайд мусить бути адекватною

Не вщухає передвиборна істерія шуфричів, вітренків та інших підпорок п'ятої колони щодо російської мови. Це все нагадує байку Глібова про Вовка і капосне Ягня, яке і воду вовку каламутило, і жити не давало. Напевно, не ходять москвинські захисники біля газетних кіосків, не вмикають вітчизняного радіо та телебачення.

А скаржитися цим „бідним" російськомовним – гріх. У Сімферополі з 16 телеканалів тільки три інколи „розмовляють" українською. А російськомовні „бідолахи", бач, чуються від того другосортними. Навіть Президент України в телеефірі зі студентами пояснив донецьким, що він не проти другої державної – російської, тільки ж проблема з парламентом: як там набрати 300 голосів для зміни Конституції. Надзвичайна безпринципність. Слід було сказати, що в Україні існує державна мова і паралельно можуть розвиватися які завгодно, але не йдеться про надання їм статусу державних. Школу в Комсомольському, яку відкривав екс-прем'єр-міністр АРК Матвієнко, вже не назвеш навіть українсько-російською. Там керівники освіти швиденько наводять „лад", щоб українською і діти, і вчителі не тільки не говорили, а навіть і не думали. А якби Матвієнко був мудрішим чи справжнім патріотом, то назвав би відразу школу в Комсомольському – українською гімназією №2. А він же ж хотів, щоб і вовки ситі, і вівці цілі. А так не буває.

У діючій Конституції Криму чотири статті присвячено збереженню, розвитку і функціонуванню російської мови. Про українську – ні слова. А саме її і потрібно підтримувати. Натомість в Севастополі відключається єдине україномовне в Криму радіо «Бриз»...

Виникає запитання: громадянином якого сорту повинен відчувати себе я – українець, який 20 років мешкає в Криму? Жодної української газети в кіосках, жодного українського слова на вулицях міст... Навіть державний діяч Литвин та соцпартієць Мороз завжди демонструють в Криму своє знання «общепанятків». Цікаво, що приїзд свого часу Президента Ющенка не супроводжувався міліцейськими сиренами і гавканням в гучномовці, як на зоні: «принять вправа! стаять!» Ще трохи – і гавкатимуть: «лежать!», бо, бачте, Тимошенко чи Литвин мандрують Кримом.

7 листопада ц.р. за ініціативи КУН в Криму відбулися мітинги пам'яті жертв голодомору в Україні. Коли проводили мітинг біля церкви – клубу колишнього військового училища в Сімферополі, – до мітингуючих підійшли «мєстние рускіє» і спробували зірвати мітинг. Не хочуть, бач, визнавати, що до того українського горя саме Росія доклала своїх рук.

Навіть комуністи свого часу не наважилися видалити з паспорта відмітку про національність. За них це успішно зробили при Кравчукові – Кучмі. Тепер українці – всі. Всі, хто має паспорт з тризубцем, який москвини до того ж називають «фіговим листочком». А якщо людина з діда-прадіда вважає себе москвином, пише, читає і думає москвинською, але має український паспорт – хто вона, ця людина? Якщо 47 (вже тепер) мільйонів – українці, то чому йдеться про «втарой язик» і «двойное гражданство».

Всі євреї світу відгукнулися протестами на заяву іранського президента щодо знищення Ізраїлю. А як реагують українці, коли їхню мову, традиції і їх самих ображають всякі там жириновські, сердючки і взагалі – на вокзалі, на ринку, на вулиці, по телебаченню. Чому ніхто не заперечить Вітренко, що українські повстанці боронили зґвалтований український народ, а не були колаборантами і бандитами?

Чому дітям у школі не пояснюють, яка різниця між поняттями „народ" і „нація"? Чому в Острозі на Західній Україні, під час пересвячення священика з московського патріархату на київський, молодики з промосквинського «прориву» прискакали аж з Севастополя і Одеси, щоб не допустити священика і прихожан до церкви? Чому в Острозі не знайшлося українців з дрючками, щоб відповісти так, як в Києві 15 жовтня ц. р. відповіли тим «проривам», що кидали під ноги червоно-чорний прапор. Коли вже буде відповідь на тисячу таких «чому»?

Віталій ДОБРЯНСЬКИЙ,
м. Сімферополь

Не при дитині

Ціле літо жив онук
з бабою і дідом,
а сьогодні із села
він у місто їде.
Ось вже з матір'ю іде
на зупинку лугом,
бачить хлопчик, як лоша
бігає по кругу.
Він від радощів смикнув
за спідничку даму:
– Он лошатко! Подивись!
Он лошатко, мамо!
– Слушай! Как ти гаваріш?
Даже слушать гадко!
Нахватался сельскіх слов...
Ето - не "лошатко".
Посмотрі, вон конь бальшой
вишел на газончік.
Ну, а етот вовсе мал,
значіт, ето - кончік.
Счас ми спросім в мужіка,
в кончіка ж єсть клічка.
Чоловік якраз ладнав
воза біля річки.
Підійшли вони туди,
біля дядька стали.
– Как зовьотся кончік ваш? -
дама запитала.
Розігнувся чоловік,
підморгнув хлопчині:
– Я б вам, жіночко, сказав,
та не при дитині.

Микола ПАСІЧНИК, член КУН,
м. Липовець на Вінниччині

нація і держава
27.12.2005 р. – 02.01. 2006 р.

ЄВГЕН ДУДАР: „ПРОБУДИСЯ, НАЦІОНАЛЬНА СОВІСТЕ!”

Ім’я Євгена Дударя давно є синонімом гострої української сатири. Його лаконічне і влучне слово спрямоване проти хамства, жлобства, українофобії, а твори наскрізь пронизані мудрістю й любов’ю до рідної України.
Сьогодні Євген Михайлович – наш співрозмовник.

„СБУ могла б перевірити” (Історичне)

– Чи правда, що один Ваш знайомий хвалився буцімто ніс „речдок” – відтяту голову легендарного Романа Шухевича?

– Можу назвати ім’я, оскільки цієї людини вже немає серед живих. Це був тодішній співробітник „Перця” Костя Діденко, колишній капітан НКВС, родом з Донбасу. Справді, він казав, що брав участь у ліквідації Шухевича та ніс голову ватажка до трапа літака, що летів до Москви. Я не раз замислювався над тим, чи так було насправді? Могло статися, він брав участь у якійсь акції проти іншого провідника. Як можна встановити істину? Фахівці СБУ могли б перевірити, в якій частині НКВС служила ця людина і чи залучався той підрозділ до проведення конкретної операції. Гадаю, всі подробиці є у центральному московському військовому архіві. Так можна перевірити правдивість одкровення мого співрозмовника.

„Мене вже двічі висували та засували” (Творче)

– Я знаю, що Ваша збірка творів „Галерея чудотворців” вийшла 2003 року доволі смішним накладом – 1 тисяча примірників. Це вибране чи мікс? Бо кожен читач зауважує, що там чимало нових творів і частка вже добре відомих.

– Маєте рацію. До двотомника повністю увійшла нова книжка „І правдою, і силою”, що вийшла того ж 2003 року. Там більше нового, ніж вибраного чи перебраного. Для мене важливо не стільки здивувати читача чимось найновішим, скільки дати людям твори, які хочуть читати та не можуть знайти в книгарнях через жалюгідні наклади.

До речі, найдорожчою для мене рецензією є робота десятикласника гімназії №32 міста Києва Максима Заглоцького, написана під керівництвом наукового керівника, вчителя-методиста Тамари Кривутенко. Юнак надзвичайно боляче сприймає кожне патріотичне сатиричне слово. Оце для мене – найцінніше.

– То де ж ховаються наші меценати?

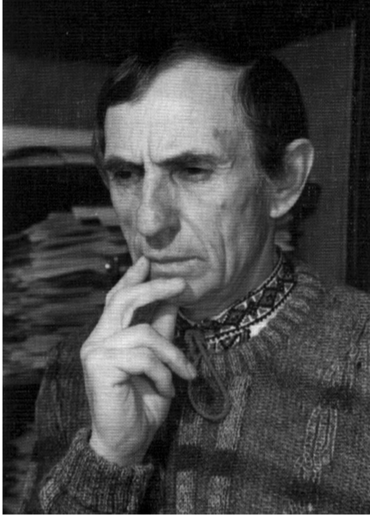
– Їх дуже мало. Хто міг би – не має грошей. А хто має – витрачає на забаганки. Дасть Господь, прийде час, коли заможні люди зрозуміють, що українське друковане слово важить більше, ніж казино чи ресторан. Славу українського мецената та його дітей складуть великі порядні справи. Маємо блискучі приклади: родини Терещенків, Лизогубів, які зоставили нам не лише будівлі, де можемо зараз розташовувати різноманітні фонди, а залишили в душах багато зрілого, доброго національного духу. Це золоте зерно, з якого постійно зростає українська духовність та міцніє культура.

– Правду кажуть, ніби Вас знову висунули на Національну премію?

– Правду. Вже висували не раз. Парадокс: варто лишень мені з’явитися серед висуванців, як негайно виринає людина, котрій конче треба „поступатися” місцем. Першого разу один член комітету балотувався по тому окрузі, де треба було дати премію іншому письменникові. Другого разу напередодні переголосування прийшов тодішній віце-прем’єр і наполіг, аби премію дали людині, яка сиділа в тюрмах, а Дудар не сидів, тому ще почекає. І Дудар чекає.

„Гумор – це живчик добра” (Світоглядне)

– Де можна придбати ваші твори? На Петрівці, приміром?

– Ніде. Тільки у мене. На Петрівці не бачив, там беруть у продаж „только рускоє”. Видавці моїх творів дають мені частину книг замість гонорару. Складаю їх на горищі, а потім роздаровую школам, бібліотекам, приятелям. Придбати можна хіба що під час творчих вечорів.

Одного разу до мене підійшла жінка й розповіла, що її син десь придбав мою книгу, то старшокласники її просто зачитали, передаючи з рук у руки. Попросила замінити старий примірник на новий. Для мене це найкращий комплімент.

– Перефразовуючи класика, скажу: гумор – страшна сила! Важко переоцінити його вплив на особистість. Чи не так?

– Гумор – це отой живчик добра. Він влазить в організм і починає там „крутити”. І через отой живчик до людини переходить дуже багато природньої сили. Недаремно наші телеекрани переповнені гумористичним сміттям. Психологи, спецслужбісти, які сидять в інших державах, добре знають, що через гумор можна дуже швидко дійти до людського серця, до душі. Можна освітлити розум, а можна заморочити. Сусіди і сусідопоклонники постійно пхають на наші телеекрани сатиричний непотріб.

Є сміх розумний, а є дурносміх. Нам, українцям, потрібно про це думати. Радісно, коли бачу, що з’являється новий сатирик, поет чи письменник.

„Якби я зняв штани – їм було б ще цікавіше” (Реалістичне)

– Чому Дударя не видно на телеекранах?

– Радіо залишається патріотичнішим у порівнянні з телевізією. Хоча там теж чимало сміття, законсервованого ще з радянських часів. А на телебаченні правлять бал грошодавці. І поки Національна рада з питань телебачення не продивиться і не проаналізує кожен кадрик і не поставить питання національного інтересу в українському телепросторі руба – годі очікувати світлих змін на екранах. Та пам’ятаймо: жити на цій землі, пити з неї кров та ще й запльовувати її – не лише аморально, а й дико.

Телевізійники, буває, заскочать до мене, знімуть, які у мене штани. Ще якби я зняв штани – їм було б ще цікавіше. Розумієте? Побіжать за мною на горище, знімуть, де я пастку на мишу наставив. Але до того, що написав, – їм байдуже. Їх не цікавить моя душа, не цікавить, чому я так пишу, що болить людям зараз, що буде завтра. Оце – задебілювання.

До речі, хто хоче почути твори в моєму виконанні, нехай регулярно слухає радіо „Культура” – не пожалкує.

„Засукаймо рукави, підмітаймо сміття” (Політичне)

– У суспільстві нині зустрінеш різні настрої: хтось відстоює українську державність, хтось розчарувався, хтось втратив віру. Як ви оцінюєте події осені–зими 2004 року та нинішній стан українського політикуму?

– Гадаю, то не була революція у класичному розумінні слова. То був вибух свідомості української нації. Історія інших народів призвичаїла до поняття, що революція – це коли ллється кров. А у нас все пішло безкровно, з усмішкою, з сонцем, з радістю, з єднанням, з любов’ю та повагою людини до людини. Прокинулася громадянська свідомість нації.

– А може, безкровність революції – це і є ноу-хау, феномен української нації?

– Можливо, це революція по-українськи. Мирна революція української нації як противага Кривавим переворотам на кшталт Жовтневого 1917 року. Воно так, наша революція під Богом саме так визначається. Але для мене це був вибух національного прозріння. У своїх творах, зверніть увагу, я постійно б’ю в один дзвін: пробудися, людино! Пробудися, національна совісте! Пробудися, людська душе, чиста і порядна! А під час помаранчевої осені я пережив нові високі почуття. Адже я – людина, котра, виходячи на великий людський загал, може миттєво заволодіти увагою тисяч, тримати залу в напрузі, вести, кликати за собою, піднімати дух. А тут, виявилося, нема що цій публіці читати: люди вже пробуджені, їх не треба будити. Довелося імпровізувати. Це був тріумф. Неперебутнє відчуття, що і мої слова впали на благодатний грунт.

Хочу наголосити: під час помаранчевої революції та особливо після неї з’явилося дуже багато ідеологічних спекулянтів, політичних повій, які б’ють себе в груди і твердять, що "носили колоду" з Ющенком.

Я зауважив ще під час минулої осені, що на сцені поряд з Ющенком почали з’являтися постаті, які ніколи не мали нічого спільного з прагненням відродити українську національну свідомість та українську державу. Натомість завжди були шкурниками й пристосуванцями. При тому ж Кучмі намагалися зруйнувати навіть Спілку письменників України (я теж бачив ці пики там). Раптом вони з’явилися на високих підмостках, у студії 5 каналу тощо.

Водночас випливла літературна й журналістська „недоросль”: ті, які десь гавкнули на когось, когось лизнули і після всіх подій кричать: „Я учасник революції”. Дивишся на те жовтодзьобе і думаєш: „Господи, яка дискримінація святих хвилин, святих днів, святих двох місяців”. Але такі поганці завжди були і будуть. Тому що гриби ростуть не тільки білі, опеньки та підберезники. У природі мають ще бути й мухомори та бліді поганки.

А ще мене часто запитують: чи ви не розчарувалися? Я кажу: є французьке прислів’я – „щоб не розчаровуватися, не треба дуже зачаровуватися”. Це розумний підхід.

Дехто гадає, що, постоявши день, два чи місяць на Майдані, має враз отримати якісь привілеї, стати якимось начальничком чи що. А Франко писав: „Каждий думай, що на тобі мілійонів стан стоїть, і за долю мілійонів мусиш дати ти одвіт”. Мусимо стати тими каменярами, які „лупають сю скалу”, а не розпорядниками. Якщо ми – українці. Якщо нам дорога ця земля і ця держава. Засукати рукави і починати підмітати. Не командувати Президентом. Не писати відкриті листи з повчаннями, як треба керувати державою. Треба покерувати у своїй хаті: взяти віника і навести порядок.

Ні в Президента, ні в уряду не може бути ідеальних рішень. Бо їх творять не святі, а люди. Час міняється. Ми зараз потрапили у надзвичайно швидку течію. А на берегах нашої державної ріки стоять сусіди і викидають сміття або перепиняють шлях. Та й з нами тече багато власної погані.

„Інвентаризація творчих сил” (Перспективне)

– Пане Євгене, розкажіть про ваші „тури” Україною та про „Вишневі усмішки”.

– Є що згадати! Під час минулих парламентських виборів ми з Володимиром Стретовичем проїхали 50 населених пунктів за місяць. Від Дубровиці на Рівненщині – всі глухі села і райцентри – аж до Переяслава-Хмельницького. Виступали на вулицях, в церквах, бо до клубів не пускали. Я відчув, наскільки моя сатира потрібна людям. Один чоловік так сказав: "Проголосую за кого захочу, але книжку беру!"А на президентських виборах ми з тим же Стретовичем, вже головою Комітету Верховної Ради з питань боротьби із організованою злочинністю, проїхали від Сумщини близько сімдесяти населених пунктів. Побували у тих місцях, де влада забороняла людям зутрічатися з нами. Але на Дніпропетровщині до мене підходили вчителі, просили подарувати книгу для школи, бо за програмою вивчають, а творів не мають. Благали не писати автографів „від Ющенка”. Такі зацьковані були.

Ми відчули адміністративний тиск фізично на Дніпропетровщині: там під прапорами есдеків ходили з дудками п’яні „петеушники”, які напали на нас з кулаками. Яскравий приклад моралі СДПУ(о).

– Чим зараз займаєтеся?

– Я – художній керівник фестивалю „Вишневі усмішки”, тож готую його черговий вихід „на люди”. Фестиваль завжди проходив з натугою через нестачу грошей. Наразі міністром культури став розумний чоловік, який уболіває за українську культуру. Ми з ним переговорили. Меценати погодилися оплатити хоча б дорогу та проживання. Маємо нагоду уперше провести в кожній області конкурси-слухання та виявити талановитих дітей і дорослих, які не можуть „пробитися”. Першого квітня наступного року до Палацу культури „Україна” запросимо найталановитіших.

Шукаємо тих, хто пише сатиру, хто читає, хто гарно співає чи малює, хто володіє талантом драматичного актора або щось уміє в цирковому мистецтві. Будемо виявляти талановитих й обдарованих дітей, здібну молодь. Робитимемо це якнайсуспільніше, намагатимемося побувати у найвіддаленіших районах, щоб дійсно виявити найдостойніших, дати їм можливість проявити себе з найкращого боку.

Це так би мовити інвентаризація творчих сил. Перший концерт буде в Житомирі, потім – у Рівному, Луцьку та Львові, а далі – по всій Україні. Звісно, важко долати відстані, і час спресований, але подужаємо! Господь дасть, все зробимо як слід.

Розмову вела
Ольга БАРВІНОК

ПОДІЯ

У Київському Будинку вчителя відбулася презентація книги відомого українського письменника, лінгвіста та етнографа Сергія Плачинди "Лебедія" (Як і коли виникла Україна). Нове видання побачило світ за сприяння Конгресу Українських Націоналістів.

На вечорі виступили генерал Володимир Мулява, заступник голови КУН Володимир Борейчук. Звучало і пристрасне слово українського письменника-патріота Сергія Плачинди, зачаровувала бандура незрівнянних Василя Нечепи й Тараса Компаніченко.

Вечір, організований Конгресом Українських Націоналістів, провів голова Київської організації НСПУ, голова Всеукраїнського Педагогічного товариства імені Г. Ващенка, професор Анатолій Погрібний.

Конгрес-інформ

нація і держава
27.12.2005 р. – 02.01. 2006 р.

ВШАНУВАЛИ ГЕРОЇВ

Нещодавно поблизу села Гаразджи Луцького району на місці загибелі повстанців УПА за ініціативи Братства ветеранів ОУН-УПА Волинського краю ім. полковника Клима Савура та за сприяння молодіжної референтури Волинської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів (голова Олександр Скиба) проведено панахиду та мітинг-реквієм. Метою заходу було освячення могили та вшанування пам'яті героїв України.

Петро Лошак

Василь Тимощук

Трагічна подія сталася на цьому місці листопадового дня 1946 року. Криївку, в якій перебували повстанці, оточили загони НКВС. Шансів прорвати оточення повстанці не мали, а тому до останнього боронили вхід у сховище, щоб встигнути знищити всі документи, після чого з вигуком: „Слава Україні" підірвалися гранатою. Понівечені тіла НКВСівці протягом кількох днів возили селами, та ніхто не наважився впізнати у цих повстанцях своїх синів та дочок – люди боялися...

Молоді повстанці, найстаршому з них сотенному УПА Сергію Терпелюку було тільки 25 років, виборювали не блага для себе, здобували Українську Самостійну Соборну Державу.

Сьогодні ми знаємо героїв поіменно завдяки їхньому побратимові по зброї, членові юнацької мережі ОУН, зв'язковому УПА Володимиру Доманському. Саме він, відбувши 12 років каторги в далеких сибірських таборах і повернувшись у рідну Гаразджу, розпочав копітку працю із установлення імен загиблих повстанців. На це пішло чотири роки – родичі та свідки тих подій, залякані комуністичним режимом, навіть після десяти років незалежності неохоче говорили. Зі слів пана Володимира Доманського: „Не повірите, але люди ще й досі бояться, навіть коли 2002 року я вперше організував на цьому місці панахиду і запросив родичів загиблих, то не всі наважилися прийти. То були часи, коли ті, хто потрапив у полон, заздрили загиблим". Та наполегливість принесла втішні результати – встановлено імена та походження восьми з дев'яти загиблих. Ось твої герої, Україно: **Новак Федір – „Ворон"**, кущовий провідник ОУН, с. Звірів; **Терпелюк Сергій**, 1921 р. н., сотенний УПА, с. Звірів; **Лошак Петро**, 1927 р. н., с. Крупа; **Шекіравий Костянтин**, с. Крупа; **Кротюк Володимир**, 1924 р. н., с. Піддубці; **Корньовський Олексій**, 1922 р. н., с. Воротнів; **Ворсенюк Володимир**, 1922 р. н., с. Воротнів; **Тимощук Василь**, с. Вишнів. Невідоме тільки ім'я юної зв'язкової.

Минули роки... На місці криївки тепер стоїть дубовий хрест і майорять прапори незалежної України, лежать живі квіти, сюди не заростає стежка. Юні повстанці загинули, але вічно житиме їхня справа. Саме тому через 59 років під час панахиди тут так велелюдно. Особливо багато молоді. Адже саме вона повинна прийняти естафету боротьби за Україну.

Андрій ШЕВЧУК, ВОО МНК

 КУН У ДІЇ

ПАМ'ЯТЬ СЕРЦЯ

З наближенням виборів-2006 активізувалася діяльність осередку КУН у нашому селищі Олеську. Очолює осередок Богдан Мартинюк. Серед членів осередку – люди з великим життєвим досвідом, справжні українські націоналісти.

Особливо поважають олещани Романа Грицину, який дуже багато зробив для утворення Олеського цвинтарного меморіалу „Слава вам, герої України", де поховано Січових Стрільців, вояків УГА та ОУН-УПА.

Роман Грицина зорганізував навколо себе сподвижників – Марію Соломко, Іванну Станісюк, Марію Келник, Ірину Грубрин, Богдана Кушніра, Стефанію Пшанську, Дмитра Келника – задля проведення урочистих заходів з нагоди визначних дат.

Олещани з великою пошаною зберігають пам'ять про Степана Бандеру. Осередок КУН разом з „Просвітою" в день смерті Провідника провели поминальні молебні, опісля – збори, під час яких виступаючі ділилися спогадами про створення і діяльність ОУН-УПА. Отець Ігор в греко-католицькому храмі при великому здвигу віруючих відправив заупокійну Службу Божу.

На цвинтарному меморіалі відправлялися заупокійні поминальні молебні і 1 листопада ц. р. На могилах Січових Стрільців і вояків ОУН-УПА загорілися свічки-лампи, зроблені руками Р. Грицини. Після урочистих молебнів відбувся концерт-мітинг, де виступаючі піснями і віршами прославляли героїчні події Листопадового зриву і Національно-визвольної боротьби 1942–1953 рр.

Найстарший мешканець Олеська – член ОУН з 1932 року Михайло Степанюк. Йому було вручено пам'ятний квиток члена КУН. Керівник Буської РО КУН Надія Юськів разом з Романом Грициною поширювали того дня газету „Нація і держава". В Олеську вміють пам'ятати й шанувати.

Мирослав ПАСТУШОК,
смт Олеське, Львівщина

ПОЛІТИЧНИЙ ЯРМАРОК У ХАРКОВІ

Нещодавно на Слобожанщині відбувся політичний ярмарок, в якому взяли участь представники багатьох партій. Конгрес під час ярмарку презентував свою програму і популярну в регіоні газету "Нація і держава" – понад 3000 примірників часопису за кілька годин розійшлися серед учасників акції.

„НАМ НЕ ДАНО ЛЕГКИХ ШЛЯХІВ ВІД ЗЕМЛІ ДО ЗІРОК..."

Той зимовий був обділений на сонячне тепло, але він ще довго зігріватиме серця добромильців піднесенням, бо до них завітали чисельні делегації з Києва, Львова, представники районного рівня. Приїзд гостей до Добромиля був пов'язаний із введенням в експлуатацію сучасної чудово оформленої й технічно оснащеної середньої школи. Одночасно присутні стали свідками закладання капсули під забудову церкви, посвяченої в честь Апостола Андрія Первозванного, будівництво якої фінансуватиметься НАК „Нафтогаз України" й увійшло до соціально-економічної програми розбудови Львівщини.

Велелюдне зібрання раділо від приїзду поважних гостей – голови Київської ОО КУН, першого заступника голови НАК „Нафтогаз України" А. Лопушанського, начальника департаменту капітального будівництва корпорації М. Костюка, генерального директора ДК „Укртрансгаз" Р. Шимка, генерального директора Торгового дому „Газ України" О. Болкісєва, голови Секретаріату Київського осередку КУН І. Токара.

Особливі погляди були звернуті в бік земляка – колишнього добромилівця А. Лопушанського.

При спілкуванні з колишніми однокласниками вдалося окреслити трохи його образ. Ще з шкільної парти був працьовитим і здібним учнем, добрим товаришем, готовим запропонувати свою підтримку.

Він і нині є людиною діла, бореться з багатьма труднощами, в його душі досі живе любов до міста дитинства.

Стратегія політики НАК і КУН полягає у тому, що вони усвідомили просту, але надзвичайно вагому річ – благословенними є дороги, що ведуть до Храму Духовності і Храму Освіти, і немає більшої виховної сили, ніж сила Церкви і сила Школи для виховання в державі добрих патріотів і мудрих високодухових громадян.

У перспективі вірша з трагедії Сенеки „Несамовитий Геркулес" читаємо: „Працюй удень і вночі; нам не дано легких шляхів від землі до зірок...".

Таким є кредо життєвої позиції справжніх українських патріотів і меценатів: якщо не ти, то нащадки зберуть твої плоди.

Марія ПРОКОПЕЦЬ, голова
Добромильського МО КУН,
Марія УГРИН,
голова Союзу Українок
при Добромильській
середній школі

 ПРЕЦЕДЕНТ

КУН НАГАДУЄ ПОЧАЇВСЬКІЙ ВЛАДІ ПРО ГОЛОДОМОР

Уперше в Україні на державному рівні молебнями та загальнонаціональною Хвилиною мовчання вшановували пам'ять жертв Голодомору 1932–1933 рр. У багатьох містах відбулися скорботні мітинги й жалобні процесії.

У Почаєві також віддали данину пам'яті жертвам Голодомору. На жаль, не владні структури. „Вельмишановна" влада з ідеологією „за єду", обрана ще за часів Кучми, не спромоглася навіть прикріпити чорної стрічки до національного прапора. Всі державні установи залишалися без жодних ознак жалоби, ігноруючи Указ Президента і таким чином зневажаючи мільйони замордованих українців.

У нашому місті зареєстровано добрий десяток низових ланок різних політичних партій. Деякі налічують по сотні і більше членів, але тільки КУН провів акцію із вшанування загиблих від голоду.

Зараз чути всілякі нарікання на адресу народного Президента. І ніхто не зважає, що всі ці біди – від бездіяльності місцевих князьків, які ігнорують усі найкращі починання та розпорядження Президента, компрометуючи тим керівника держави.

Ми, осередок КУН м. Почаєва, вимагаємо від Почаївської міської ради, пояснення, чому 26 листопада в місті не було організовано відзначення Дня пам'яті жертв Голодомору. Їх поминали в усій Україні, а в Почаєві місцева влада навіть не згадала. На нашу думку, почаївські можновладні не хочуть зробити висновків з тієї трагедії, чим спричиняють підстави для її повторення. Нам такої влади не потрібно.

Микола ШАТКІВСЬКИЙ, Микола
СЕМЕНИШИН, Олексій ПАНЧУК,
члени МО КУН, м. Почаїв

МОЯ ПОСВЯТА В КУН

Німа могила в чистім полі,
На перехресті трьох доріг.
Із двох боків – колосся море,
Із третього – дрімучий ліс.

Я тут посвяту свою склала
На Біблії – як Бог звелів.
То була мить якась блаженна,
Неначе сповідь двох віків.

Молитва моя – тиха й щира –
За Україну! За народ!
Хто молодість лишив в криївках
Й не дочекався нагород.

Я тут Вкраїні присягала –
У день народження її.
І щиро в Господа благала –
Спокою й миру – цій землі.

Марійка САМБОРСЬКА,
секретар МО КУН, м. Скалат

ПОЗИЦІЯ

РАЗОМ НАС БАГАТО

Звертаюся до всіх українців, які ще остаточно не зневірилися в усьому. Час – непевний, жорстокий, вирішальний – кличе до активного життя, а не сонного споглядання. Геть зневіру і відчай! Майдан дав нам тільки надію, можливість жити й діяти відповідно до Совісті, за Божими законами.

Шляхом неоголошеної війни проти українців у час правління незалежною Україною фарисеями нас нищили не тільки фізично, а й духовно. І справа не в тому, що ми молимося Богу не в капищах, а в церквах. Біда в тому, що наші молитви споживацькі: Дай! Дай! Дай!.. Але ж навіть для того, щоб узяти урожай від землі, треба спочатку віддати їй свій труд і піт!

Скільки серед нас здатних витерпіти матеріальні труднощі, але не піти на торги зі своєю совістю та гідністю? Хто зараз, перш ніж чогось вимагати від України, запитує в себе: "А що я для неї зробив?" Те, що дбав за хліб свій щоденний для себе й сім'ї, то ще не все, адже це тільки волів задовольняють повні ясла, а свиней – корито... А чи захистив ти коли-небудь словом і ділом хоч оте корито від чиїхось плювків та зневаги? Чи навчив дітей своїх бути патріотами, любити ближніх своїх так, щоб бути готовим і життя за них, друзів своїх, віддати? Чи, може, хоч сміття не вивіз у річку, в ліс, у поле... не зупинив насильників, грабіжників?

Сьогодні маємо цілковиту свободу слова й переконання – це реальне досягнення Майдану. Але чому ним користуються наші вороги, що відверто знущаються з нас, а ми – зневірилися в своєму виборі? Чого хочуть домогтися Ю. Костенко, О. Тягнибок, Л. Лук'яненко, відійшовши від нами обраного Президента? Нехай Юля грає українку, але ж ці наші ватажки – справді українці – чому ж вони самоусуваються від важелів впливу в управлінні державою?

Чому, при нав'язаній нам ворогами триклятій багатопартійності, ми не можемо збагнути: об'єднання в одну, чітко окреслену в національних спрямуваннях партію – наш порятунок. І не треба закликати проливати кров за Україну – її вже стільки пролито, що час уже стати мудрішими. Чомусь ті, хто готує чужинські бойові загони у наших містах, такими лозунгами не розкидаються: вони тихо готуються проливати нашу, а не свою кров! За нашу Україну – для себе!

І щоб бути готовими до цього фізично, станьмо готовими духовно! Зрозуміймо: кожен свідомий українець – твій ближній. Ні партійність, ні рівень соціальний чи освітній хай нас не роз'єднують! І пам'ятаймо: разом нас багато – і нас не подолати! Творімо, будуймо свою державу! Слава Україні!

Марія ГАРМАШ, член КУН,
с. Устимівка, Київщина

БУВАЛЬЩИНА

”ЧАСТІШЕ НАЗИВАЙТЕ МЕНЕ БАНДЕРІВКОЮ!”

Люди в автобусі скаржилися на зростання цін та на усілякі негаразди нашого сьогодення. У цю мить хтось гнівно вигукнув:

– Це все через них, бандерівців клятих!

Люди перезирнулися. Хтось запитав:

– А що, ви бачили бандерівців у Верховній Раді, Кабінеті Міністрів, оточенні Президента?

– Та ні…

– То, може, бандерівці ходили по домівках і вчили нас так погано жити?..

Та не вчили вони, ніколи не було такого зі мною!

– А зі мною ось що було! – озвалася одна жіночка. – Моя сусідка – бандерівка, тримає кізочку. Коли я грипувала, вона принесла мені молочка. Хотіла я заплатити, але вона відмовилася.

Тут долучилася до розмови ще одна молодичка:

– Мешкаю я в Луганську. Якось поїхала в Трускавець полікувати синочка-школярика. З тамтешніми людьми домовилася, щоб вони попередньо придбали нам квитки на зворотній шлях. Вони так і зробили. Але я забула залишити їм свого паспорта. Тому мій квиток був без прізвища. Через це провідниця з луганського потягу дитину у вагон впустила, а мене – ні. Потяг рушив...

На щастя, місцеві "кляті бандерівці" підняли мене з бруківки, зібрали гроші на квиток, ще й зателефонували в Луганськ чоловікові, щоб він зустрів дитину.

– А ось що трапилося зі мною, – посміхаючись почав сивочолий дідок. Якось ще за Сталіна послали мене в Західну Україну вербувати дівчат для роботи доярками. І одна з тих західнячок своїми стрілами-поглядами вразила моє серце, стала моєю дружиною. Окремі сусіди не схвалили мого вибору, почали сторонитися, а Ганнусю називати бандерівкою. І от сталося так, що син одного з тих сусідів був засуджений, а покарання відбував у місцевості, звідки родом моя дружина. Захотів якось сусід провідати сина, та от біда: де ж йому там зупинитися. Я й кажу: "Їдь, а я зателефоную тестеві, щоб тебе зустрів і прийняв".

Повернувшись, сусід відразу ж навідався до нас, став на коліна перед моєю дружиною, схвильовано заговорив: "Пробач мені, Ганнусю, за те, що називав тебе бандерівкою! Твоя рідня дуже щира й гостинна – привітали мене і навіть грошей не взяли.

– Я дуже рада, – відповіла моя дружина, що ви нарешті позбулися нав'язаної вам ідеології. Але прошу вас: частіше називайте мене бандерівкою. Я горджуся цим найменням!

Після цієї розповіді в автобусі запала тиша... А за деякий час хтось зауважив:

– Та менше треба зважати на сусіда з півночі. Це вони нас постійно ділять, особливо перед черговими виборами. Єднатися нам треба. Україна ж – одна, а ми всі в ній – українці.

Михайло ПОЛТАВСЬКИЙ,
с. Новопсков, Луганщина.

ДЛЯ ПАТРІОТІВ УКРАЇНА – ПОНАД УСЕ

15 жовтня 2005 р. святою ходою прямували на Хрещатик представники Братства ОУН-УПА, КУН, НРУ, МНК, ВО „Свобода", СОУ, УНА-УНСО, студентські організації та національно свідомі українці для відзначення 65-ї річниці народження УПА і свята Покрови Богородиці – заступниці війська українського.

Честь і слава Вам, вояки ОУН-УПА! Ви вели боротьбу проти ворогів України – окупантів різного роду і масті – за незалежну Українську державу. Ви гинули в нерівному бою, співаючи „Ще не вмерла Україна".

Правда, не всі національно-демократичні партії йшли того дня Хрещатиком. Дехто, певно, побоявся Петьки Симоненка, Наташки Вітренко та їхньої наволочі, що теж зібралися того дня на головному майдані столиці.

Президент України, на жаль, також не спромігся взяти участі в святі. А годилося б хоч на 15 хвилин приїхати і привітати тих, хто виборював незалежність України. Адже Віктор Андрійович є Президентом не тільки ветеранів Червоної армії, котра йшла в бій „за Сталіна, за родіну". Президент мав би пошанувати і ветеранів Братства ОУН-УПА, які воювали за синьо-жовтий прапор і Тризуб.

З якою ж метою вийшли на Хрещатик того святого для кожного українця дня П. Симоненко та Н. Вітренко – лідери агресивних до України партій? Ці сталінські уламки – „таваріщ" П. Симоненко та Гапон в спідниці Н. Вітренко – зібрали свою п'яту колону, викликали платних найманців з Криму, Донецька, Росії, оздобилися прапорами двоголового диявола, ще й підключили московських „святош" у чорних рясах, щоб продемонструвати свою здатність, як і належить носіям ленінсько-сталінських кадебістських традицій, палити прапори національно-патріотичних сил, громити приміщення, плюндрувати пам'ятники патріотів України, нищити музеї славних героїв... Кожен свідомий українець розуміє, що це їхні останні потуги. Питання в іншому – чому Київська міськдержадміністрація не дозволила Братству ОУН-УПА, національно-патріотичним партіям і організаціям провести святкові заходи на Майдані Незалежності, адже такий дозвіл їм надав Печерський суд м. Києва?

І чому П. Симоненку з Н. Вітренко дозволили прийти на Майдан Незалежності укупі з п'ятою колоною? Чому СБУ і МВС України дали „зелене світло" цим ворожим до України силам, які навіть День Незалежності не святкують? Чому правоохоронці допустили бандитсько-хуліганські вчинки і знущання з мирної національної імпрези під час річниці ОУН-УПА і святої Покрови?

Кожному українцеві зрозуміло, на чий камінь вода лилася. Пригадую, як у вересні перед початком засідання у Верховній Раді до мікрофона підійшов один з депутатів і заявив: „Сегодня у нас праздник – день красного партизана". Вочевидь, це оголошення прозвучало не без згоди голови спікера парламенту В. Литвина.

Всі ми знаємо, як діяла їхня підпільна червона партизанка в Україні, а особливо в західних областях. То були вишколені чекісти у військовому і цивільному одязі. Для маскування навіть носили тризуб на кашкетах або мазепинках, ходили невеликими групами, у яких хоч одна особа мала добре знати мову з галицьким, волинським, буковинським чи гуцульським акцентом. Особливо активно ці „партизани" діяли упродовж 1945-46 рр. Під маскою УПА вони вбивали мирних людей, палили їхні оселі.

Приміром, улітку 1945 р. вночі загорілася невелика польська колонія біля села Вербовця, що неподалік Буданова на Тернопільщині. Там мешкало від 150 до 200 родин мазурів-колоністів. На той час у Верхівцях саме перебували вояки УПА. Разом з сільськими хлопцями вони поспішили до місця пожежі, де запримітили двох утікачок – озброєних жінок. У результаті перестрілки одну вбили, іншу – затримали. Полонена спочатку казала, що вони єврейки і хочуть помститися полякам за те, що ті співпрацювали з німцями й винищили багато євреїв у Польщі. "Для чого ж ви маєте на військовій одежі синьо-жовті стрічки?" – запитали в неї. Зрештою жінка зізналася, що вони обидві – комуністки-партизанки і розповіла, хто їх посилав на такі завдання.

Іншого разу надвечір до нашої хати вдерлися чотири замасковані „хлопці з лісу". Тата в хаті не було. Ми з мамою знали, хто вони. Один сказав „Слава Україні!", а мама відповіла: „Слава Ісусу Христу!". Вони до мами прикладом: „Ти не знаєш, як треба відповідати?". А мама каже: „У селі один з одним вітаються по-християнськи". „Ми хлопці з лісу, нам треба хліба", – кажуть. Як не даси – шукають самі, беруть, що бачать.

Ще один приклад. Голова сільради з с. Могильників разом з Михайлом Терпецьким поверталися додому з Буданова. За лісом вони були перепинені групою озброєних чоловіків, які почали їх бити, роздягати й грабувати. „Хлопці, що я вам злого зробив?" – запитав у них Михайло. У відповідь почулася груба лайка російською мовою, посипалися удари. За кілька хвилин з'явився військовий „бобик", і група поїхала...

Усіх таких випадків, що їх творили під маскою УПА червоні партизани і підпільні групи у наших селах і містах, – і не опишеш. Комуно-кадебістська машина працювала на повну силу. На Великій Україні люди це пережили раніше. Тато мій розповідав, як 1939 р. вступали в Західну Україну „визволителі". Один комуніст, що приїхав з Канади, підходить до солдата і каже: „Брате, як я довго чекав на вас". Йому у відповідь: „Ще будеш, чоловіче, молити Бога, щоб ми якнайскоріше забралися, згадаєш мене, брата з України..."

Кати української нації... Хоч якої масті вони були, їхня мета одна – знищити мозок нації, її мову, культуру, а з відсіву зробити перевертнів, яничарів і запроданців. Так робив Петро Перший, побудувавши на кістках українських Петербург. Так чинила повія Катерина, знищивши Запорозьку Січ. Так робили Ленін, Сталін... Найкращі міста України – Харків, Одесу, Київ, Запоріжжя, Дніпропетровськ, заселили москалями. Починаючи з 1939 р., зразу ж після „визволення", почали заселяти Львів, Тернопіль, Волинь, інші міста Західної України переселенцями з Росії. А українців з рідної землі відправляли до тюрми та білих ведмедів – так тоді називали Сибір. Для переселенців тут, в Україні, будували російські школи, забезпечували їх житлом, відповідною роботою. Натомість вивезених до Сибіру українців залишали там напризволяще.

На щастя, українська нація є непоборною.

Хай фронтові солдати Другої світової війни – хто живий і в кого ще збереглася пам'ять – згадають, як вони, голодні й холодні, відступаючи, заходили в села до господарів, протягували казанок, просили їсти. Вояки ОУН-УПА зверталися до селян з проханням годувати й обігрівати радянських солдатів, не зважаючи на те, українець він чи росіянин. Пам'ятаю, як ми з братом не один раз чистили картоплю і допомагали мамі готувати, щоб нагодувати бійців. Коли фронт стояв недалеко від нашого села, у нас і в сусідів квартирувались радянські офіцери. Повстанці зустрічалися з ними, розмовляли, на Великодні свята всі разом святкували. Офіцери лишали зброю і набої для УПА.

По війні стався голод, адже жнив на великій Україні не було, бо ніхто не сіяв. На Галичині голоду не було, бо селяни засівали ще власні поля. Старші чоловіки, вдови з дітьми брали торби і приходили в Західну Україну – по господарці заробляли, щоб родину прогодувати.

Пригадую, була зима. Базарного дня перед святами господарі поверталися до своїх домівок. Дорогою до села йшли люди, збираючи милість. Біля хутора Вибранівки (це неподалік Теребовлі) упівці зупинили людей, які йшли з базару, і попросили допомогти нашим бідним братам і сестрам з Великої України. Ніхто не відмовився – давали, хто що міг. Крім того, – тато, коли приїхав опівночі, розказував нам – ще й заїхали на заготзерно, відчинили склад і дали людям набрати собі збіжжя. Потім доправили усіх до товарного поїзда і супроводжували аж додому. Отака була ОУН-УПА для всього народу. Для них же Україна – одна-єдина і понад усе.

Московська комуно-більшовицька пропаганда втовкмачувала в голови українців східних і південних областей України усіляку брехню, намагаючись сплаплюжити національні змагання і боротьбу за вільну Україну. Брудом обливали Запорозьку Січ, Івана Мазепу, Симона Петлюру, Михайла Міхновського, Євгена Коновальця, Степана Бандеру, Романа Шухевича, Ярослава Стецька, вояків ОУН-УПА. Збігло вже 14 років, як розпався СРСР, але досі багато українців, особливо східних областей, не можуть національно прозріти.

Напередодні виборів дай, Боже, усім українцям мудрості й відваги не допустити до Верховної Ради України комуністів, прогресивних соціалістів, СПУ та до них подібних.

Виборці мають ознайомитися з іменами кандидатів у списках від партій, щоб знати, за кого віддати свій голос. Голосувати треба тільки за чесних, незаплямованих корупцією, за тих, хто дбатиме за національні інтереси.

Щасти Вам, Боже, у 2006 році!

Маруся БОДНАР,
м. Вінніпег, Канада

ДУБАНЕВИЦЬКИЙ УПІВСЬКИЙ ВЕРТЕП «УКРАЇНКА»

Вертеп записано мною навесні 2001 року в селі Дубаневичах Городоцького району Львівської області від подружжів Івана і Ганни Капиців та Григорія і Катерини Музик.

Матеріали дубаневицького Різдвяного вертепу «Українка» були оприлюдненні мною на науковій краєзнавчій конференції у Львівському національному університеті восени 2003 року.

У Дубаневичах «Українка» живила своїм патріотизмом односельців аж до 1974 року, коли кадебістам вдалося вертеп викрити і розгромити.

Невідомий автор вертепу – люблячий син України, що знає її тяжку долю упродовж віків і намагається її відтворити словами великих авторитетів нашого народу – Тараса Шевченка, Миколи Вороного, народної пісенної і обрядової творчості, часом змінює слово-двоє цитованого тексту для його осучаснення.

Можемо впевнено сказати, що автор «Українки» – котрийсь з повстанців, що діяв серед дубаневичан. У селі Конюшках-Королівських (за 10 кілометрів від Дубаневичів) побутує думка, що автором відомої колядки «Сумний святий вечір» був їхній односелець Ільків Василь – «Дністровий», колишній в'язень Берези Картузької, глибоко обізнаний з історією і культурою рідного народу, наділений даром слова, з 1944 року районний пропагандист УПА. Восени 1946 року, оточений і тяжко поранений облавниками, останню кулю залишив для себе, щоби не здатися ворогові.

Володимир ГОЛИНСЬКИЙ,
м. Рудки, Львівщина

Дійові особи вертепу:
українка, два козаки, два москалі і два повстанці.

Вигляд дійових осіб вертепу за розповіддю Ярослава Галайка – учасника вертепу 1974 року:

– українка – Україна. Одягнена в кожушок, на голові – шалянова хустина, взута у червоні чобітки. У руках – різдвяна зірка;

– козаки. Шапки-кримки, козацькі вуса, щось схоже на жупани, шаровари, в одного – шабля, у другого – спис;

– москалі. Військова форма червоноармійців, гвинтівка, автомат.

– повстанці. Мазепинки, короткі вуса, бакенбарди, вишиванки, штани-райтки (галіфе), чоботи, куртки, автомати.

Після дозволу господаря гостювати вертепові у його домівці, у сінях при відкритих дверях до головної світлиці, у якій є гості, учасники вертепу співають пісню «Український повстанець»:

Український повстанець
Таке заняття мав –
Як він вертався з лісу,
В стодолі ся ховав.
Й таку поміж друзями
Він правду говорив:
Повстане Україна,
Хоч я не буду жив.

(Заходять у хату два козаки і Україна--українка).

І козак: Брате, чи довго прийдеться в окопах страждати,
За нашу волю кров проливати?

ІІ козак: Нам треба ждати наказу отамана,
Щоб вдарити разом на бусурмана!

І козак: Гетьмани, гетьмани,
Як би ви встали, подивились
На ту Україну, що ви будували,
Ви гірко ридали б!
Її не впізнали б!

ІІ козак: Правда, брате, правда, друже,
Така наша доля,
Не вернеться сподівана,
Не вернеться воля.
Не вернуться запорож
ці,
Не встануть гетьмани,
Не покриють Україну синьо-жовті фани.

І козак: Облягли нас москалями,
Дунай, Дніпро плаче,
Тяжко, важко сиротині,
Як ніхто не бачить.
Тільки ворог, що сміється...
Смійся, лютий враже!
Та не дуже, бо все гине –

Слава не поляже!

Українка: Степи мої запродані
Жидові, німоті.
Сини мої на чужині,
На чужій роботі.
Дніпро, брат мій, висихає.
Мене покидає,
І могили мої рідні
Москаль розриває.

ІІ козак: Ой, бриніла колись шабля,
А тепер – кайдани,
Лягла спати Україна,
Коли ж вона встане?!

Українка: Вже більше триста літ
Яремний мій і тяжкий світ!
Чужинці плодять нам недолю!
Чекаю на своїх синів,
На визволення із неволі!

Всі речитативом: Підемо на катів брати визволяти!
Славу, славу, славу здобувати!

Всі співають: Ой, чи пан, чи пропав – двічі не вмирати!

Українка: Гей же, нам, браття, до зброї братись!

(Заходять у хату москалі).

І москаль: Брось разгаварівать про какую-то Україну, про какой-то Дніпро! Ах, ви сволочі, ми вам дадім Україну!

ІІ москаль: Уйдіте прочь! У нас замкі крєпкіє! Рєшоткі сільниє! Ми будем стєрєчь всьо! Будет тіхая ночь!

(Заходять два повстанці і поперемінне наказують).

І повстанець: Руки вверх!

ІІ повстанець: Здати кріси!

І повстанець: Ложись!

(Обидва москалі відкидають від себе зброю і клякають на підлогу з піднятими руками).

Москалі просять разом: Братья, подарітє жизнь!

Повстанці поперемінно: Даруєм, даруєм, ложись!

(Москалі лягають на підлогу).

Усі співають: О, Україно! Люба ненько,
Тобі вірненько присягнем:
З серця кров і любов,
Все тобі віддамо у боротьбі!
За Україну, за її волю.
За честь, за славу, за народ!

Всі колядують: На Різдвяні свята зоря засвітила,
Де Пречиста Діва-Мати сина породила.
Як на небі ясні зорі почали сіяти,
Почав нарід до вечері святої сідати.
А першая родинонька ще не вечеряє,
Свого сина-партизана з лісу виглядає.
А другая родинонька в Сибіру сумує,
Що на своїй рідній землі Різдва не святкує.
Ой, не сумуй, родинонько,
Не плач, стара мати –
Вже недовго на Вкраїні
Катам панувати.

І повстанець: Летіть, летіть, вітри, гуляйте!
Падіть на ворога, орли!
За сон, життя, за кращу долю
Найкращі лицарі лягли!

ІІ повстанець: Довго-довго Україна в темноті блукала,
А тепер вся Україна слави дочекала!

І повстанець: Вийшла Вкраїна з неволі,
Минулося наше ярмо.
Брати на сторожі кордонів
Пильнують вкраїнське добро.

Українка: Слава упівській луні
По всій українській землі,
Що Україна розкулась з неволі
І більше не буде в тюрмі!

нація і держава
27.12.2005 р. – 02.01. 2006 р.

СТЕПАН БАНДЕРА – СИМВОЛ І ДОРОГОВКАЗ

Кожна історична епоха має таких провідних людей, які відповідають її потребам і вимогам.

До того типу людей, що з'являються в своїй епосі, належить також Степан Бандера. Вийшовши зі священичої родини, він ще малим хлопцем у 1918-19 рр. зазнав української державності, що не видержала ворожого тиску і мусила вступити місце чужому пануванню. Як змора лягло на душу молодого Бандери почуття зраненої, але непобідженої нації. Раз розпочата боротьба за свою хату, свою державність не могла припинитися. Будучи гімназистом, Степан Бандера бере активну участь у підпільних гуртках і готує себе до великих майбутніх завдань. У 1927 р. в умовах польської окупації Західної України Степан Бандера став членом Української Військової Організації (УВО) і зразу збагнув ролю революціонера, якому судилося ризикувати власним життям і бути готовим до ворожих тортур.

Постать Бандери виростала за винятково жорстких обставин. Коли він став на чолі крайової ОУН у 1932 році, тоді на окупованій Західній Україні шалів польський терор. Тоді на захист прав українського народу виступила ОУН з її поколінням молодих, незламних лицарів, готових віддати своє життя за волю України. Тверда школа, крицевий характер і безмежна відданість ідеї української державності Провідника ОУН Степана Бандери наклала свій відбиток на усе членство та решту української молоді. На терор польської поліції супроти українського населення ОУН під керівництвом Степана Бандери відповіла власними терористичними актами, позбавивши життя польського міністра внутрішніх справ Б. Перацького. У висліді цього вбивства Степан Бандера і багато інших чільних членів ОУН були арештовані і опинилися на Варшавському процесі 1935 року. Гідна постава Степана Бандери, який на суді послуговувався тільки українською мовою, заявляючи, за що бореться ОУН, – через що його позбавили слова – вплинула на інших в'язнів і присутніх журналістів з багатьох країн. Українська справа стала знову предметом міжнародного обговорення. Кара смерті, замінена відтак на досмертну в'язницю, не могла захитати незламного борця за волю свого народу. Степан Бандера вийшов на волю на початку німецько-польської війни 1939 року і за неповних два роки підготував тисячі української молоді до німецько-совєтської війни. Біля 5 тисяч членів ОУН вирушили з похідними групами з тодішньої Німеччини на Схід, зразу за першим військовим фронтом. Це дозволило поширити мережу ОУН по усій Україні.

Знаючи німецьку політику супроти підкорених ними країн, Степан Бандера не мав жодної ілюзії щодо бажання німців панувати над Україною. Хоч німці українців запевняли, що вони після війни дадуть Україні належне їй місце в Європі, але тверда логіка казала, що тільки той вільний буде, хто собі волю здобуде, а кого інші визволять, той у неволю піде. Тому треба було діяти і то негайно. Німців треба було поставити перед доконаним фактом, і такий факт створила ОУН, проголосивши відновлення Української Держави актом 30-го червня 1941 року, почавши проголошення у Львові, куди дійшли перші групи ОУН на чолі з Ярославом Стецьком, який за дорученням Степана Бандери став першим Головою Тимчасового Державного Правління.

Ім'я Степана Бандери діяло серед українського громадянства, як магнітна сила, і в короткому часі вся Західна Україна покрилася густою мережою української адміністрації, що встановлювала владу відновленої Української Держави на місцях. Коли німці, вражені відважним виступом ОУН під проводом С. Бандери, вимагали від нього відкликання акту проголошення віднови Державності, Степан Бандера заявив, що того ніколи і нізащо не зробить, бо така була воля українського народу. Степана Бандеру, Ярослава Стецька і багатьох провідних осіб з ОУН німецька політична поліція – Гестапо відправила до концентраційних таборів і держала аж до кінця війни. Ніхто однак з них не пішов на співпрацю з гітлерівською Німеччиною. Ім'я Степана Бандери стало прапором боротьби за українську державність і поширилося блискавично серед усього українського народу. Коли німці показали своє правдиве обличчя, приносячи із собою нову неволю Україні, український нарід відповів спротивом, який знайшов своє оформлення в Українській Повстанській Армії (УПА) під керівництвом безсмертного Головного командира генерал-хорунжого Т. Чупринки.

З ім'ям Степана Бандери йшли в бій новітні лицарі УПА спочатку проти німців і большевицьких партизан, а відтак проти військ НКВД, коли Німеччина лежала переможена. Звідси походить назва «бандерівці», що її московські окупанти України присвоїли усім свідомим українцям, а навіть українську мову називають «бандерівською», щоб у той спосіб відстрашувати від українства. Арештовані масово і переселювані українці з України на Сибір через найменше підозріння у співпраці з УПА перенесли також з собою назву „бандерівців" в усі закутки совєтської імперії. Під цією назвою проходили заворушення в концтаборах Сибіру, страйки в копальнях тощо. Степан Бандера, що перебував на той час у Західній Європі, став небезпечним живим символом боротьби з Москвою, а через те кремлівські вожді не могли спокійно спати і вирішили позбавити його життя. Нікіта Хрущов і його права рука – шеф КГБ Шелепін за допомогою свого агента Сташинського отруйною пістолею замордували Степана Бандеру в будинку, де він жив у Мюнхені, пам'ятного дня 15-го жовтня на п'ятдесятому році життя.

Вістка про смерть Степана Бандери від рук людовбивців з Кремля рознеслася нестримним відгомоном по всій Україні і цілому світові, а процес в Карлсруге двома роками пізніше, на якому виконавець вбивства Сташинський признався і виявив головних злочинців, відкрив перед світом не лише самий злочин Москви, але також підніс українську справу, за яку йде відвічний змаг, і Степан Бандера є духовним натхненником мільйонів, що в цьому змагу доконують геройських актів і зі свого шляху не уступають.

Сьогодні ми є свідками нової фази боротьби українського народу за своє існування, і нові імена записуються на сторінках історії боротьби України за свою волю і державність. Це – процес визвольної боротьби, який передбачував Степан Бандера. Національна ідея стала рушійним чинником життя народів. Степан Бандера залишається для нас символом і дороговказом у нашому змаганні до волі і справедливості, у боротьбі за Українську Державу.

Омелян КОВАЛЬ
(журнал українського юнацтва „Крилаті", 1974 р. Подається у скороченому вигляді)

Календар українського націоналіста

27 грудня 1934 р. – політбюро ЦК ВКП(б) ухвалило рішення депортувати 2000 антирадянських сімей із прикордонних районів України.
29 грудня 1856 р. – народився Данило Крижанівський, автор музики до пісні "Реве та стогне Дніпр широкий".
29 грудня 1965 р. – у Києві відкрили пам'ятник Миколі Лисенку, українському композиторові.
30 грудня 1965 р. – у самвидаві вийшла праця І. Дзюби "Інтернаціоналізм чи русифікація?"
31 грудня 1905 р. – вийшло перше число всеукраїнської щоденної газети "Громадська думка".
1 січня – Новорічне свято.
1 січня 1909 р. – народився Степан Бандера, Провідник ОУН.
1 січня 1928 р. – почала виходити газета "Розбудова нації", орган Проводу Українських Націоналістів.

Наступне число "Нації і держави" вийде 13 січня 2006 року.

ПРОПОЗИЦІЯ

ПОВЕРНІМО ПРАХ ГЕРОЯ В УКРАЇНУ

„Домовина Степана Бандери стоїть так, що не торкається чужої німецької землі, а чекає, коли буде перенесена на рідну українську землю"
(І. Цар „За що ми любим Бандеру", стор.31).

Стало історією бурхливе XX сторіччя. Багато загарбників побувало за цей час на землі української. Чимало лиха пізнав наш народ, але він, нескорений, щоразу піднімався на запеклу боротьбу з ворогами, звідки б вони не приходили. У тій боротьбі, як зірка на зоряному небі, народилася вільна, незалежна, соборна Україна. Еліта української нації ціною власного життя відстоювала право українців на свою державу. Їхні імена, увійшовши у вічність, стали легендами.

Героїчне ім'я Степана Бандери відоме кожному патріотові України. Гадаю, настав час перенести його прах на Батьківщину. Зробивши це, ми повернемо пам'ять про героїв ОУН-УПА, повернемо патріотизм, якого ще так бракує багатьом, повернемо національну ідею – відродимо Україну, зробимо її заможною демократичною державою.

Слава Україні! Героям слава!

М. ГУДЗЕРЯ, С. ЛАСКОВ,
члени КУН,
Красногвардійський район,
АР Крим

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Микола Гук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 120 000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 45-09-60
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Петренко Володимир	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Передавайте часопис "Нація і держава" з хати до хати, з рук у руки!